

H. Suon. Kaurok.

TIENRAIVAAJAT

VUOROLAUSUNTO

KIRJ.

EINO LEINO

VIIPURI 1913, KARJALAN KIRJAPAINO OSAKEYHTIÖ

HENKILÖT:

TYÖ }
TARMO } (miehiä).
KYKY }
TAHTO } (nainen).

(Kaikki kolme mieslausujaa ilmestyy yhdessä näyttämölle.)

Työ:

On eessä vuori!

TARMO:

Sen maahan syöksemme!

KYKY:

Mut liika älköhön tulko työksemme!

Työ:

Tuo murhe mulle jättäkää!
Näät mulle yksin kuuluu tää,
oon perkannut ma pellot Suomen
oliko ilta taikka huomen,
lien huomannut ma tuskin tuota;
mäkeä, metsää taikka suota,
minusta samantekevää!

Mut tällä kertaa: väsyttää.
Miks vuori pois? En vielä tiedä.
Ma kiirettä en liikaa siedä
ja siksi, ettei hätäiltäisi,
vois olla oikein, että jäisi —
kun keinoa en muuta keksi —
kaikk' että jäisi huomiseksi!

TARMO:

Ei aikaa siihen!

KYKY:

On aika rahaa!

TYÖ:

Ma valitan vain aikaa pahaa . . .

TARMO:

Saat valittaakin kuoloon asti,
jos nyt et riennä reippahasti.
Saa emme vitkastella enää:
työ tehtävä on juuri tänään,
nyt, juuri nyt, tai koskaan ei!
Tuo hitaus meiltä voiman vei,
niin usein hetken myöskin paraan,
kun kaikki huomisen jäi varaan,
ja monet valmiit ois jo urat,
jos jätetty ois eripurat
ja käyty kerran yhteisvoimin
tientekoon suomalaisin toimin.

Tuo vuori pois! Vie tästä tie!
Tää kansa kuinka kurja lie,
sen omillaan on oltava,
omillaan toimeen tultava,
siks Suomen työlle kunniaa!

KYKY:

Jos vain se jotain aikaan saa!

TYÖ:

Ma enkö saisi?

TARMO:

Et aina, veikko!

TYÖ:

Ma vaikka pusken kuin vuorenpeikko.

KYKY:

Työ yksin auta ei. Myös kyky
on tarpeen! vaatii aika nyky.
Ei auta yksin työssä uurtaa,
kuin karhu kaskesmaalla puurtaa,
on tarpeen myöskin kyky, nero;
näät miehillä on joskus ero,
ja meillä tarpeen johtajia
on kansan kunnioittamia,
jotk' osaa virkkaa myös: mä käsken!
kuin käskenyt ma oisin äsken,
jos johtajanne ollut oisin
ja totelluksi tulla voisin ...

- TYÖ: Hohoo, hän pyrkii käskijäksi!
- TARMO: No, nytpä miehen mieli läksi.
- KYKY: Tuo vuori nyt jo oisi poissa,
jos teillä oisi järki koissa!
Mut mitään aikaan saa te ette,
jos tässä kauan riitelette . . .
- TYÖ: Hän työtä loukkaa!
- TARMO: Kas, kuule houkkaa!
- TYÖ: Hän haukkuu, herjaa näin minua, moukkaa!
- KYKY: Ken kykyä ei kunnioita,
päämääräänsä ei koskaan voita . . .
- TARMO: Hän sanoo, että hän on nero!
- TYÖ: Ja että miehillä ois ero!

KYKY:

Ei meillä ehkä, mutta muilla
kuin metsässä on metsän puilla,
yks kelpaa mastopuuksi laivan,
taas toinen kelvoton on aivan ...

TYÖ:

Hän tieltä pois!

TARMO:

Työn kaksin jaksamme!

KYKY:

Mut sentään kolmisin viulut maksamme!

(Naislausuja ilmestyy näyttämölle.)

TAHTO:

Te hullut hurjat: tyyntykää!
Ei koskaan vuori siirry tää,
jos työ ei taivu tarmon vanaan
ja tarmo johtomiehen sanaan.
Ken kyvykkäin on, johtakoon!
Mut myöskin aina muistakoon:
jokainen kelpaa johonkin.
Jos mieli voimin yhteisin
nyt meidän tehdä tiemme tästä,
apua meill' on pienimmästä.
Kenellä vain on tahto, sillä
myös ain on joku keino, millä
osansa tuosta toteuttaa.

Ei yhdet suurta aikaan saa,
vain monet, mutta seuraten
suur-aatosta vain yksien . . .

TYÖ:

Sitähän minäkin!

TARMO:

Ja minä!

KYKY:

Kun saman lausuin, moitit sinä!

TAHTO:

Ei aikaa enää kiistelyyn.
Siis hiljaa! Kukin kantaa syyn.
Nyt kaikki työhön! Koska vuori/
on murrettava, murtuu vuori,
ja uusi aukee kansan rata
päin aikakautta parempata.

KAIKKI:

Nyt kaikki työhön! Koska vuori
on murrettava, murtuu vuori!

